

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1904 til 31. Marts 1905.

Det Afsnit, som sattes til Forhandling, var det *Krigsministeriet* vedkommende, nemlig Lovforslagets § 22, samt § 3, Nr. 2 med dertil hørende Ændringsforslag Nr. 108—124 (se Tillæg B. Sp. 643—46) samt Nr. 9 (se Tillæg B. Sp. 619—20) paa Udvalgets Liste, hvortil hører af Betænkningen Nr. 129—138 (se Tillæg B. Sp. 497—508) samt Nr. 12 (se Tillæg B. Sp. 317—18); Lovforslagets § 26, V med dertil hørende Ændringsforslag, Nr. 175—183 paa Udvalgets Liste (se Tillæg B. Sp. 659—62), hvortil hører af Betænkningen Nr. 179 (se Tillæg B. Sp. 607—08).

Ordføreren (Zahle): Paa § 22 findes der i Betænkningen under Nr. 129 først et Samraad, ved hvilket der er forhandlet om det ønskelige i, at der opnaas en større Overensstemmelse mellem Budget og Regnskab. Dette Samraad er blevet afholdt paa Opfordring af de socialdemokratiske Medlemmer i Finansudvalget. Man har ikke villet nægte de Herrer at faa dette Samraad og ej heller at føre Forhandlingerne om dette Samraad her ned i Salen, men det er ingenlunde saaledes, at Finansudvalgets Flertal kan tiltræde den Tanke, som ligger til Grund for dette Samraad. Der er i alt Fald ikke hos mig noget Ønske om, at vi i dette Øjeblik skulde forandre de formelle Positioner paa § 22, om hvilke vi meget vel vide, at de ere opførte med et lavere Beløb end det reelle. Det er nemlig mit bestemte Ønske, at der skal opnaas saa stor Ro som muligt paa det militære Budget, og jeg tror, at det er et Krav, som er levende i Befolkningen, at vi endelig skulde kunne naa dertil, at man kunde se, at der var truffet en virkelig Overenskomst mellem den højtærede Krigsminister og Flertallet i dette Ting om Affattelsen af det militære Budget. En saadan Overenskomst er der virkelig truffet, og det er mit Ønske, at den skal overholdes med en saadan Bestemthed og Fasthed, at Befolkningen kan være ganske klar over, at der ikke er nogen som helst Forvirring eller Misforstaaelse paa dette Punkt. Men jeg tror, at hvis man i den nu foreliggende Situation vilde give sig til at gøre disse formelle Omposteringer paa § 22, hvorved man

vilde komme til andre Beløb end de sædvanlige, vilde man let derved afstedkomme Uro og Forvirring. Og der er ingen reel Grund til at gøre det. Vi vide meget vel, at der er visse Positioner, som for saa vidt ere formelle, som de opførte Beløb ikke svare til det, som maa forventes virkelig at blive brugt. Men dette er for det første kun enkelte Positioner, for det andet Positioner, som dog paa Grund af Forholdene nødvendigvis maa være af en kalkulatorisk Natur; og der er intet i Vejen for, at vi kunne paase gennem Statsregnskaberne, at den højtærede Krigsminister ikke begaar større Overskridelser af Budgettets formelle Poster, end det er fornødent. Ved første Behandling af det nu foreliggende Budget fremdrog det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) en Række Overskridelser af Budgettet for i Fjor og sagde da: Ja, se, det er godt nok, at det ærede Medlem for Ringsted staar herinde, naar Budgettet behandles, og gør hvad han kan for at paase, at der ikke bliver bevilget mere det ene Aar end det foregaaende Aar; naar saa det ærede Medlem er rejst hjem, bruger den højtærede Krigsminister meget mere, end der er bevilget, og hvad er der saa naaet ved det hele? Og for at paavise, at der intet var naaet, fremdrog det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds en Række Overskridelser, som skulde vise, at den højtærede Krigsminister brugte, hvad han vilde.

Jeg skal nu tillade mig at gennemgaa disse Overskridelser en for en og vise, at det er Poster, paa hvilke vi meget godt vidste, at der maatte komme Overskridelser, og at Overskridelserne ikke ere blevne større, end Forholdene med Nødvendighed maatte føre med sig, saa at der ikke er sket noget overraskende, end sige noget sørgeligt overraskende paa dette Punkt. For det første er der paa Kontoen for Sygevæsenet sket en Overskridelse af 163,000 Kr., men dette er noget, vi meget godt vidste skulde ske. Thi vi have fra gammel Tid beregnet en Sygedag til 1 Kr. 50 Ø., men vi vide meget godt, at en saadan medfører en langt større Udgift, nemlig en Udgift af 2 Kr. 40 Ø., og vi vide, at Antallet af Sygedage maatte blive større, end der var budgetteret, idet vi ogsaa der holde os til en gammel Postering. Vi kunde meget godt have rettet det i Fjor, og vi kunde ogsaa meget godt have rettet det paa Budgettet i Aar. Dersom vi skulde